

el nem húz fényessége, a' kinek dicső-
ség, Aldás, és tisztesség mind örökkön
örökké.

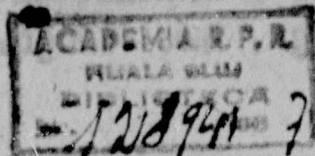
Egy ifjú meg-únta az ő oskoláját,
Mert fel-vágtak néki az alsó poszóját,
Kiért Attya'házát el-akarta hagyni,
A' Frantz ország felé az ő útyát venni.

Mese.

Mondd-meg e' világon, az a' leány ki volt?
Ő édes Anyához a' ki férjhez ment volt,
Anya nélküi- való Anya-férjfiú volt,
Annyának leánya, felesége-is volt?

Vége: a' ki Legény találja-ki? ha ki-ta-
lálja, akkor vagy az Évát, vagy a' Ká-
tát Feleségének el-veheti, avagy pipiros
tsífmát-is a' lábára húzhat, még a' per-
gő farkantyút-is reá üthetheti, akár hol-is
elő-állhat a' maga képében, nem paran-
tsol neki sem Tsáki, sem Pálfi, úgy
nézzen bár néki minden a' szemébe, ha
egy deli Legényt akar itten látni.
Ej! ej! nyalka legényt illet a' farkantyú.
Ej! ej! a' jó legényt meg-lehet dicsérni.

V E G E.

K Á D Á R
ISTVÁNNAK
HISTORIÁJA,
M E L L Y
A' RÉGISÉGEKBEN

Gyönyörködök' kedvéért a' Magyar
Gazda' énekével bővítve.

Nyomtattatott ebben az Esztendőben.

Régi Magyar Vitéz Kádárról Emlékezet.

Szörnyű nagy romlásra készült Pannonia,
Kinek mint tegernek meg-áradott habja,
Sok bűnnek bánatnak könyűl vett nagy árja,
Mert a Vitézeknek esett ma egy híja.

Nem illik e' Vitézt nekem el-állgatom,
Sőt méltó Kádárról verseket kell írnom,
Elsőben szent írást ezekre kell hoznom,
Azután meg-romlott Magyar népre szabnom.

Olvasuk ama' nagy O Testamentomban,
Kevés nép maradott sokszor 'Sidóságban,
Mert fogva tartatnak Babilóniában,
Sok 'Sidó Vitézek estek-el a' hartzban.

'S az Isten' Máját egyszer el is nyerték,
Hofnist és Fineást mikoron meg ölék,
Midőn Héli Papnak e' dolgot meg-vitték,
Rút halállal meg-hólt, székéből ki-esék.

Nem így van-e' dolga kis Magyar Országnek,
'S abban nevelkedett vitézlő Kádárnak?
Málsa volt, hiddjétek, Hektornak, Joábnak,
Óltalmazója volt Kádár ez Országnek.

Hektor-is valamíg Trójában lakhaték,
Addig a' város-is épen meg tartaték,
De mihelyen Hektor' nyaka le-rontaték,
Mindjárt a' város-is pogány kézre bírek.

Azt reményli vala róla immár szí ünk,
Isten után hogy lesz' ő egyik védelmünk,
Básvánk, erős tornyunk ő lészén minékünk,
De jaj! mint tsalatot szerelmes Nemzetünk.

Teljes életének dítseretes napja,
Mert a' szegényeket soha nem rontotta,

Ha

Ha más rontotta-is Kádár óltalmazta,
Felelhetiz; a' föld, 's ég ennek bizonyfága.

El-hagyá érettünk a' fel-földnek partját,
Hogy meg-hallá iten Magyarok' romlását,
Fel-öte érettünk Kádár István kardját,
Oh jaj! melly kevelsé forgatta szándekját,

Mert imé hirtelen esek változása,
Midőn küldék öret Pápotz óalmára,
Új falúhoz szállott Tatárok' tábora,
Ott lészén Kádárnak utolsó tsarája.

A' sereget pedig fel-szóval biztatja,
Mondván: Vágjuk által a' Tatárt a' síkra,
Ezentül Borosnak el-érkezik hada,
Új-falúnak meg-segít Hadnagyja.

Rába-vizén mindjárt több Tatar érkezék,
Kádár vitéz módra velek meg ü közék,
Hátul a' seregek eszekbe nem veték,
Hogy másutt a' vízen több Tatar érkezék.

Fel emelé Kádár szemeit az égre,
Mondván: Uram Jétus! jöjj segítségemre,
Nosza jó Katonák, hártzoljunk két kézre,
Mert nem látok embert jöni segítségre.

A' Zászló tartónak fel-szóval kialta,
Vidd-el fijam, vidd-el a' zászlót más útra,
Hogy ne veszzen-el mind Urunk' kevés hada,
Mert Magyar Országért meg-halok én még ma.

Ki-ontom véretem én szegény Hazámért,
Ezentül meg-halok édes Nemzetemért,
Nem szánok érette bizony ontani vért,
Mert én a' Kristustól vészek juralmat 's bért.

Tatar a' nyíl veszszőt mint a' polyvát szórja,
Még-is ugyan villog, forgódik két karja,

X 2

Húsz-

Húszszor a' táboron magát által-végia;
Még az ellenfég-is dolgait tsudája.

De hogy fáraiztatott nyilak' erejével,
Még is mind halálig hegyes törrel öklel,
Omlik a' fok Tatar' előtte sereggel,
Azért bursúzáit bizta rám illy reuddel.

Eifőben végbéli szíves akaróim,
Füeki, Pápotzi, Szetsényi rokonim,
Nógradi, Palánki; Gyarmati Fárhaim,
Diós György, Ólnadi, Szendrei barátim.

Kikkel az al-földön fokot fanyargottam,
Sok deret, hideget, meleget kóstoltam,
Sokszor a' Tataron szerentsét próbáltam,
Már Isten hozzátok töletek meg váltam.

Hazánkban lakozó fok Fő-Kapitányok,
Kik engemet kintsel fokszor ruháztatok,
A' kintsert én tölem Törököt vártatok,
Már el-múlt én tölem többet nem várhattok.

Széki Peter, a' ki buzgó szeretettel
Úgy vóltál én hozzám, mint test a' lélekkel,
Meg-botsás az egész Szendrei sereggel,
Ha vóltam hozzátok valami vérséggel.

Mint Atya magzatit, engem úgy szeretted,
Bibás dolgaimról gyakran meg-feddertél,
Sok jó ak ratal vóltál, mint lehetted,
Isten böldegítson engem' meg-betsültted.

Pap János, Diós György víéz Kapitányja,
A' kik életemnek vóltatok hasznára,
Látjátok, halálnak akadtam horgára,
Tireket-is bívtak lelken' óldására.

Mezei hadaknak Fő-elöl járói,
Urunk mellett holtig forgódó Urai,

Hajdú

Hajdú-Városoknak Kapitány' 's Hadnagyi,
Mind meg-botsásatok Urunk' fok hadai.

Ha addig, a' midőn köztötök lakhattam,
Számptalan csatákban veletek forgottam,
Hogy ha személyeket mihen meg-bántottam,
Meg-botsásatok, mert én-is gyarló vóltam.

Nagyságos, Nemzetes, kedves Fejedelmem,
Kinek hó pénzével keveset elheretem,
Nagyságod is meg-vált bizonnyal én röiem,
Azért Nagyságod-is meg-botsáson nékem.

Ha én az Országért nem víézkedhettem,
Arról mind az egész Sereget követem,
Nagy hatalmas Istent szívem szerént kértem,
Víézeket adjon jobbakat helyettem.

Jó víéz barátim, ha néktek vérettem,
Nem akaratból-is ha kit meg-sértertem,
Ellenfégnek földön veletek hogy türtem,
Meg-engedjete ha ti néktek kárt tettem.

Immár jó víézek az Istenre kérlek,
Hogy a' mint én éltem, ti-is úgy éljete,
Sok szegény árvákon első meg szívetek,
Ne légyen a' Magyar sóha ellenfégtek.

Hogy ha valaki öl valamit el-vettem,
Vagy a' szegényeken erőszakot tettem,
Bátor holtom után légyen átok nevem,
És Isten előtt-is adjon számat lelkem.

Ezzel-is én bizony méltán kérkedhetem,
Hogy én a' Kristustól drága hó-pénzt vettem,
Mellynél sóha többet nem várhat én lelkem,
Hóról-hóra nem fogy már az el én tölem.

Hol a' szent gyűrűket újjaimba rakták,
És a' szent koronát a' fejembe nyomták,

Lel.

Lelkemet a' Kristus' székében állították,
Szent, szent kiáltással, nevemet fel írták,
Szabó Pál, ízermes édes kenyerefem,
Kit a' Hadnagyságra jó szívvel emeltem,
Tedd a' írba, kérlek, meg-hidegültt testem',
Honnan elő kéri Kristus, én el hiszem.

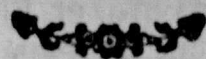
Melly nehezen esik tőled meg válašom,
Azt ki sem mondhatom, mert mi tsen szóllásom,
Nem lehet te veled tovább maradásom,
Mert Kristusal lézzen mennyben az lakásom
Nem kérlek, engemet hogy vigy mezze földr.
Ama' tziſra pompás temető-helyekre,
Hanem hol ki-omlott a' testemnek vére,
Ott legyen tsak közel el-temető-helye.

Ambár a' vadak is testemet meg rágják,
Hollók, és farkasok vellőmet ki-szívják,
fréler' napjára mert elő állíjék,
Ama' reményfégre ismét fel-támasztják.

Nem nyúgom már tovább én bútsúzášomat,
Vitézek tartásatok az én regulámat,
Kövésétek, kérlek, az én nyomdokomat,
Ha akartok mennyből venni koronákat.

Ez éneket ki rendelte versekben,
Vitéz Kádár Istvánt kesergé szívében,
Tsak alacsony sorfú gyenge értelemben,
Ha nevét keresed, nézzed a' versekben.

Dítséret, dítsőfség legyen az Istennek,
Fogja-fel még pártját a' Magyar Nemzetnek,
Légyen őrizője minden Híveinek,
Mondjunk dítséretet az ő szent Nevének.

A' MA-

A' MAGYAR GAZDA ÉNEKE.

1.

Kegyes gond-viselő könyörülő Isten, ki fo-
kúig várod te a' bűnös embert, Törvényt
adtál neki, ellened ne vétsen, vízfíza-tér, a'
bűne, ugyan ízárnyan mégyen.

2.

Sikeretlen afzszú földet 'firošítja, az első-
nek vize fat, fűvet újjítja, de az ember tud-
va a' bűnt ugyan ízfíza, nem jobbítja magát
Ádám bűnös fíja.

3.

Gondold ember mint mégy halál' kapujára,
hogy ha még kell a' bűn, halálnak léz rab-
ja, ha pedig fel-mehetsz a' Felfég' házában,
nyúgodalomra fényes Menny-orizágba.

4.

Tsúf tréfa beszédét nyelvednek vesd hátra,
te jámbor vóltodnak ha van még-is híja, meg-
tanítlak majdan, vigyázz írásomra, úgy nyit-
hatíz-meg útat örök böldegfágra.

5.

Szolga-bérefednek igaz fizetést tégy, te
atyádfíjától zálogot te ne végy; vén ízemélyt
meg-betsű'j rágalmazó te ne légy, határúl föl-
dednek más határt te ne tégy.

6.

Tízta könyörgéssel Úr Istenhez járúli,
két mértéket ne tarts, vizes bort ne árúlj,
a' bűntől távol járj, igazfágot tanulj.

A'